No. 19, 9 JUNI 1941

De Nationaal-Socialistische Vrouw

Verschijnt om de 14 dagen. — Uitgave: NENASU, Leiden
Opstelster: A. W. te Luij, Zeestraat 76, Den Haag, Tel. 182440
Administratie-adres: Postbus No. 2, Leiden, Telefoon 21545

Abonnementsprijs: f 0.79 per halfjaar: f 1.58 per jaar; bij vooruitbetaling op giro 207915 t.n.v. Volk en Vaderland, Leiden (met vermelding „Vrouwenblad"). Voor zoover de voorraad strekt kunnen losse nummers worden aangevraagd bij de Nenasu, Postbus 2, Leiden. Prijs 10 cent met inbegrip van porti. Advertenties 50 cent per regel. Korting bij contract

Oproep aan alle Kameraadskes!

Er is geen andere keuze meer dan dapper voorwaarts te gaan

Door alle eeuwen heen heeft de vrouw een groote rol in onze samenleving gespeeld.

Eva plukte in een onbezonnen oogenblik een appel van den boom des goeds en des kwaads en bracht daarmede de zonde en het leed onder de menschen.

In de middeleeuwen spoorden de vrouwen hunne in zware harnassen gehulde ega's tijdens de tournooien met luide toejuichingen aan, als deze, op hun eveneens geharnaste rossen gezeten, met gesloten vizieren op elkaar instormden om hun krachten te meten.

Ook in onzen tijd speelt de vrouw nog steeds haar groote en kleine rollen. Thans beleven wij een revolutie, zooals de wereld nimmer tevoren heeft gezien, een omwenteling, waarin oude ideeën als sneeuw voor de zon verdwijnen om plaats te maken voor nieuwe frisschere denkbeelden.

Nu staat de vrouw niet meer als ondergeschikte onder, maar als raadgeefster en medestrijdster, als kameraadske náást haar echtgenoot; door haar invloed moet ook nu de man in zijn grooten strijd worden gesterkt, de strijd, die zich in steeds voller omvang over onzen aardbodem verspreidt.

Zij dient te begrijpen, dat een man slechts dàn zijn volle kracht kan geven aan de tot-stand-brenging van den nieuwen tijd, wanneer in zijn huis een sfeer van volkomen vertrouwen in de overwinning, een stemming van moed en volharding heerscht. Geen angsthazen kunnen het Nationaal-Socialisme de overwinning bezorgen, integendeel, zij helpen den geest demoraliseeren en vernietigen daarmede juist datgene, wat de krachtbron der Beweging moet zijn.

Zoo hangt b.v. bij vele leden nog steeds geen raambiljet en het moet helaas worden vastgesteld, dat het in vele gevallen de kameraadskes zijn, die hieraan schuld dragen.

Het gevolg hiervan is, dat onze tegenstanders, afgaande op deze uiterlijke kenteekenen steeds in de meening blijven verkeeren, dat de N.S.B. toch maar zoo'n klein groepje vormt.

Zoo voegde mijn buurvrouw eens heel vriendelijk mijn wederhelft toe: „Je moest eens weten in welk een vuil blaadje dat kleine partijtje van jullie staat!" (Met de noodige klemtoon op „kleine" en „tje".)

Is het een wonder, dat men in Nederland dezen indruk krijgt, als men bij toeval eens een insigne of een raambiljet te zien krijgt? Er zijn nog te veel kameraden en kameraadskes, die met alle mogelijke bezwaren komen aandragen, U kent ze wel! Er mocht eens......

Kameraadskes, gij weet, dat de uitslag van dezen oorlog zal beslissen over het lot van Nederland, van Europa, ja zelfs van geheel de wereld; gij zèlf staat of valt met het nationaal-socialisme.

Er is geen andere keuze meer dan dapper voorwaarts te gaan en mede te strijden voor de groote overwinning. Daarvoor zijn de krachten van alle nationaal-socialisten noodig; ook gij kunt niet terzijde blijven staan. Durft openlijk voor Uw meening uit te komen! Wanneer in Uw geest de nationaal-socialistische gedachte leeft, dan zal het U op den duur schaden, indien gij haar niet tot uiting kunt brengen.

Uw eigen IK laat zich niet verdringen. Wanneer gij Uw meening steeds moet verbergen dan zal dit ten lange leste Uw zenuwgestel ondermijnen. Daarom weg met dien angst!

Onze Beweging groeit; elken dag melden zich nieuwe leden aan. Maar haar groei komt niet voldoende tot uiting.

Nieuwe denkbeelden kunnen slechts dàn ingang vinden, als er door een sterken wil gedreven krachten aanwezig zijn om ze overal en steeds weer opnieuw te verkondigen.

Een van de eenvoudigste middelen tot het uitdragen van onze beginselen is het dragen van ons insigne en het toonen van de raambiljetten van onze Beweging. Daarom kameraadskes, blijft gij niet achter en spoort Uw echtgenooten aan, dat ook zij medewerken in het gebruik van deze niet te onderschatten propaganda!

Ook gij kameraadskes, draagt dus voortaan Uw insigne en hangt voor Uw venster de leuze: „Met Mussert Hou Zee!"

In den tuin van het N.S.V.O.-huis te Amsterdam, waar de kinderen van moeders, die cursussen bijwonen, een veilig onderkomen vinden.
(Foto: Fotodienst N.S.B.)

„Practisch en zuinig"

Het gemak van den stofzuiger

Met een stofzuiger kan men niet alleen een vloerkleed stofzuigen, maar ook stoelen, gordijnen en dergelijke.

De stofzuiger heeft een groote verbetering in het stof verwijderen gebracht. De kamers kunnen nu veel grondiger gereinigd worden en het werk gaat veel vlugger. Er heerscht echter nog steeds veel onkunde omtrent de eigenschappen van deze „helpende hand" in huis en men weet er dikwijls niet het volle profijt van te trekken.

De zuigmond moet éénmaal langzaam over het oppervlak bewogen worden. Men bereikt dan een beter resultaat dan er drie keer snel over heen en weer te gaan, wat men heel vaak de dienstmeisjes ziet doen. Smirna-tapijtjes en kleeden met opstaande pool zuigt men eerst tegen de pool in en daarna terug over dezelfde baan, dus met de vleug mee.

De verschillende mondstukken kunnen zeer doelmatig gebruikt worden voor allerlei extra karweitjes. Zoo is de spleetzuiger, die meestal van eboniet of rubber is gemaakt, zeer geschikt om kieren, naden, plinten, kasten en boeken uit te zuigen. Men kan er zeer diep mee tusschen de bekleeding der stoelen komen en er niet alleen stof, maar ook ongedierte (motteneieren en larven, muggen en vliegen), sigarenasch en pluizen mee verwijderen.

De kleine ronde borstel is zeer ... rijen, lampekappen, snijwerk en versierselen schoon te zuigen.

Bij groote schoonmaakbeurten kunnen muren, behang en gordijnen zeer goed gezogen worden, ze hebben op deze wijze het minste te lijden, terwijl men minder werk heeft dan wanneer de gordijnen worden afgenomen of de muren geraagd worden en men zoo weer veel stof in het vertrek brengt.

In het bijzonder is het aanbevelenswaardig de wanden van keuken en kelder in het voor- en najaar met den spleetzuiger te bewerken daar men hierdoor heel wat muggen en vliegen kan dooden.

Met bijna iederen stofzuiger kan men ook blazen. Kussens die opgeblazen worden, hebben veel minder te lijden dan wanneer men ze klopt en de vulling wordt zoo mooi los en luchtig. Daar waar men met zuigen niets bereikt, kan men dikwijls door blazen de laatste stofresten verwijderen. Achter radiatoren en kasten en in den geiser raakt men door blazen het stof kwijt.

In de Duitsche meisjeskampen nemen de rhythmische lichaamsoefeningen een belangrijke plaats in. Hierboven: meisjes op weg naar het oefenveld
(Foto: Continental)

Rijssen

Nu komt de tijd weer aan, dat wij gaan denken aan een beetje vacantie, aan trekken op de fiets of te voet, aan bosch en hei, aan iets „anders" dan datgene wat ons in het dagelijksche leven omringt.

Het is nu eenmaal een feit, dat men twintig jaren in een en dezelfde stad kan wonen, zonder dat men er toe komt om eens de van oudsher bewaard gebleven cultuurwerken onzer voorouders met wat meer belangstelling dan enkel een blik in het voorbijgaan te gaan bekijken.

Hoeveel mooie dingen zijn er echter bewaard gebleven in ons land. En hoeveel is er dat maar al te onbekend is voor de eigen landgenooten.

Wij nemen u nu eens mee naar een heel klein stedeke ergens in het Nederlandsche land.

Rijssen, het kleine stadje in Overijsel, in de nabijheid van het riviertje de Regge (in 1243 verkreeg het van bisschop Otto van Holland stedelijke rechten) bezit nog vele merkwaardigheden.

Langs de straten zien we nog de boerderijtjes met de groote zgn. „niendeure", die toegang geeft tot deel en stallen, staan. De „niendeure" bevindt zich aan de straatzijde. Niet zelden ligt hier ook de mestvaalt.

Op het marktpleintje staat een prachtige hardsteenen pomp, welke nog dateert uit het jaar 1799 en voorzien is van het wapen der gemeente.

Wat echter wel het meest merkwaardige is, is de nog in het gebruik zijnde gemeenschappelijke bleekweide: de Wyerd.

Op de waschdagen, den Maandag en den Dinsdag, komen hier de vrouwen en meisjes uit het stadje bijeen, om de thuis behandelde wasch te spoelen en te bleeken.

Iets, waarom vele vrouwen uit de groote stad haar zeker zullen benijden.

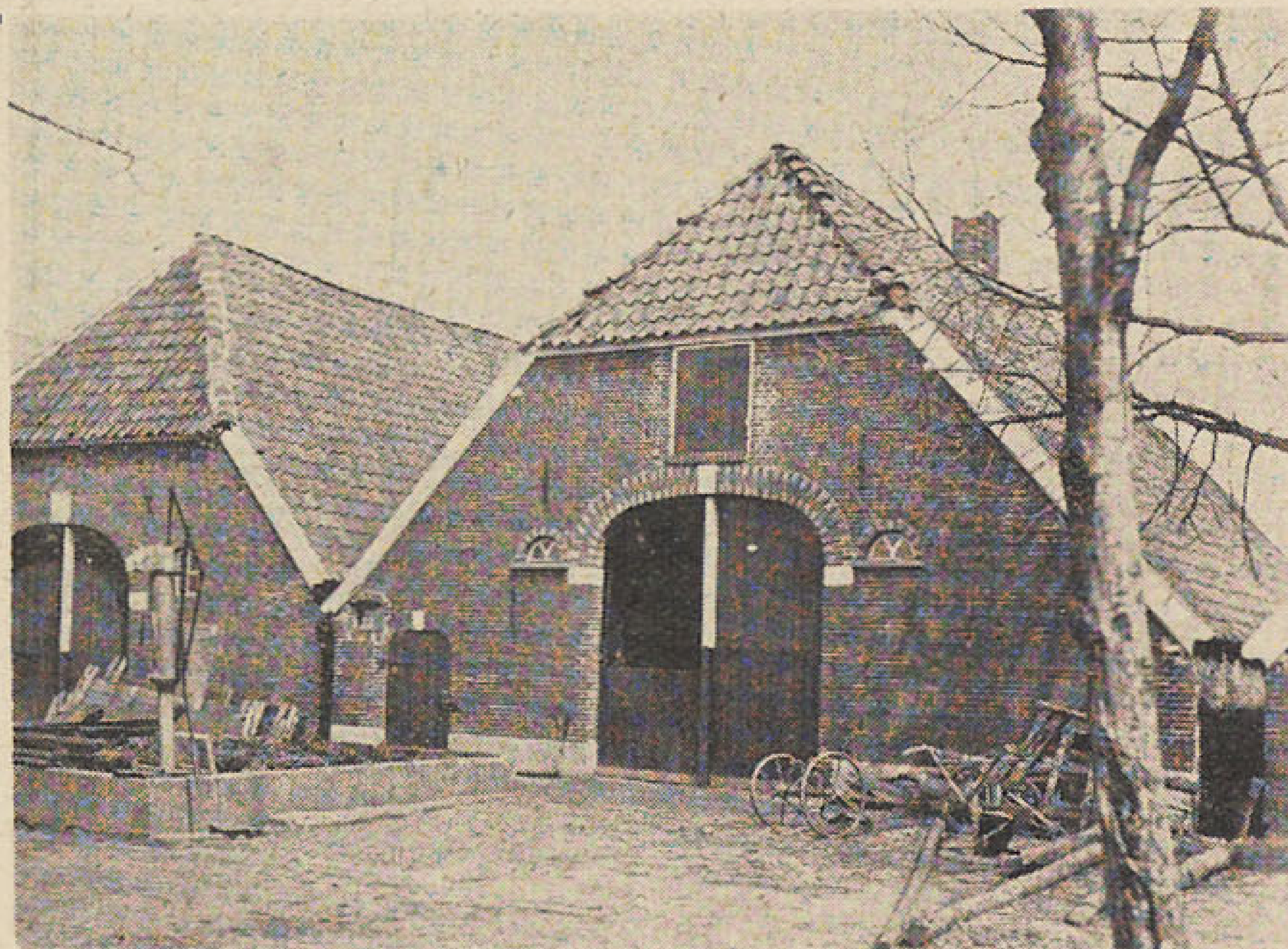

Op de „Wyerd", de stadsbleek in Rijssen

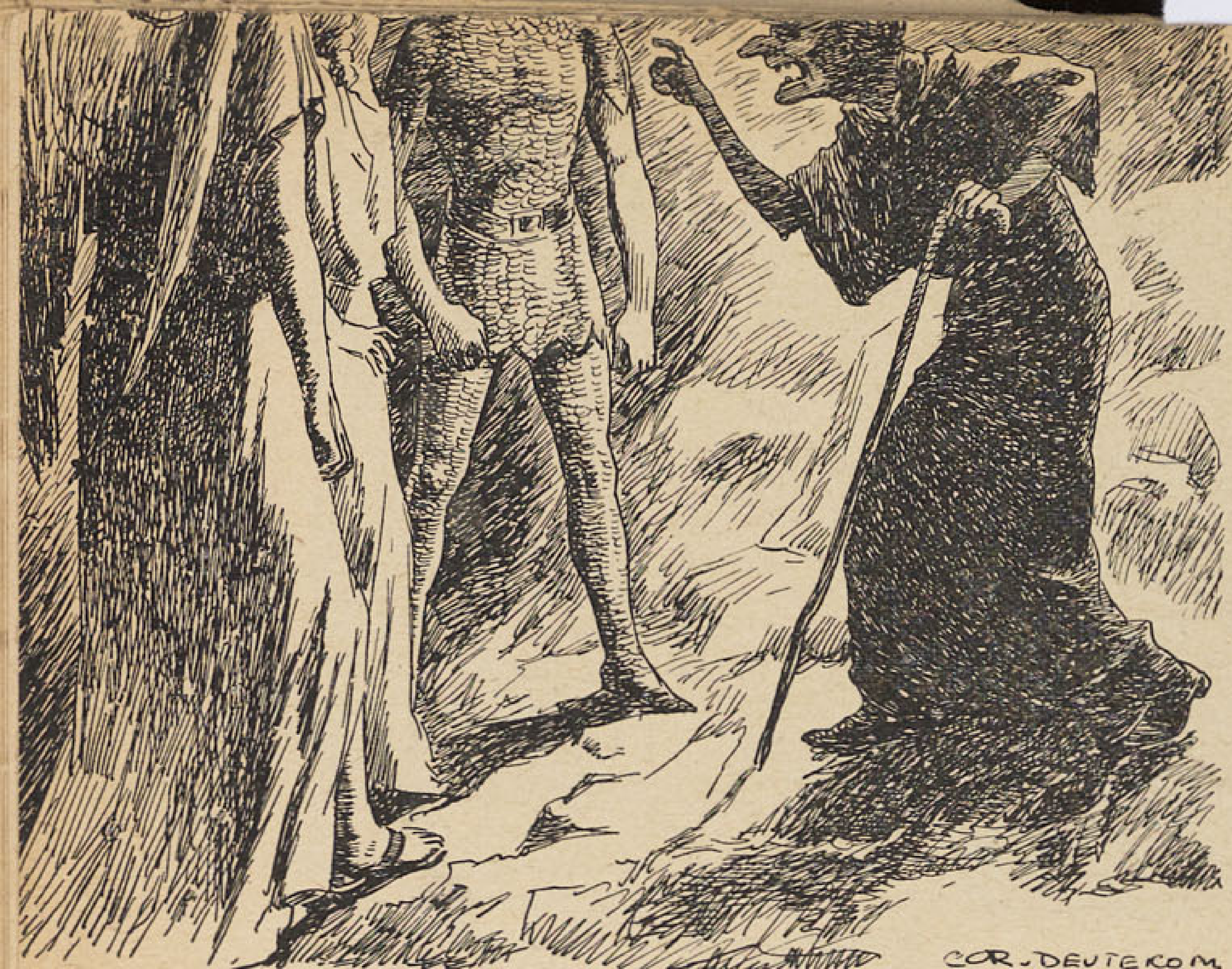
Vader helpt ook een handje mee

......Als deze pomp eens vertellen kon!......

Boerderijtje met „niendeure"

(Foto's Hille Kleinstra, Enschede)

... een stokoude vrouw, gehuld in vuile lompen ...

HET GEZE

Klein en bevend staat de Moeder voor het Aangezicht Gods.

De overgang is plotseling geweest. Tijdens een hevigen koortsaanval heeft de Dood haar onverwachts weggenomen uit een jong bloeiend leven, dat volgens menschelijke berekening tot in een verre toekomst gevuld scheen te zijn met alle vreugden en zorgen der aarde. Nu is haar levensdraad doorgesneden en nog geheel onvoorbereid, de geest verward door de ontzaggelijke verandering, die er in en om haar heeft plaatsgegrepen, staat zij daar: een hulpelooze, nietige menschenziel, verloren in de grondelooze ruimte, verblind door het onmetelijke licht.

Met de uiterste krachtinspanning hervindt zij zichzelf en dan komt langzamerhand de herziening terug aan dat, wat zij op aarde heeft achtergelaten; dat, wat haar met de toomelooze wilskracht van een angstig moederhart dwars door alle weerstanden heen gebracht heeft voor den troon van den Allerhoogste.

Rechtop, de oogen gesloten, de handen biddend omhooggeheven, spreekt zij:

Vader! mijn geest is te beperkt om Uw Wezen te begrijpen! Mijn oog is te zwak om de Glorie van Uw Aangezicht te zien! Maar toch heb ik U altijd gekend en ik weet, dat Gij de menschen liefhebt! Dit weten geeft mij den moed om door te dringen tot Uw aandacht en ik sméék U met alle kracht, die in mij is: Bescherm mijn pasgeboren zoon! Twee dagen na zijn geboorte heeft de Dood mij weggenomen. Heel alleen zonder ouders is mijn zoon op aarde achtergebleven. Een weerloos kind blootgesteld aan alle machten van het kwade.

Vader, ik vraag niets voor mij zelf! Stoot mij terug in de buitenste duisternis, maar verhoor mijn bede: Neem mijn zoon onder Uw hoede! Zegen zijn leven! Schenk hem de gaven, die noodig zijn, om hem te doen opgroeien tot een goed en gelukkig mensch!

Klankloos, bijna fluisterend, komen de laatste woorden en volkomen uitgeput door de inspanning, die het haar kost om de Goddelijke tegenwoordigheid van zoo nabij te verdragen, verzinkt de Moeder in een diepe bezwijming.

*

Liefdevolle armen dragen haar weg naar lagere sferen en als zij weer tot bewustzijn komt, vindt zij zich zelf terug uitgestrekt liggend op een sneeuwwit donzig rustbed. Vol verbazing kijkt zij om zich heen, maar haar oogen kunnen geen enkelen vorm onderscheiden, de omgeving is gehuld in een ondoorzichtigen mist.

Terwijl zij zich tracht te herinneren, wat er eigenlijk met haar gebeurd is, draagt een licht windzuchtje den zoeten geur van duizenden bloeiende bloemen tot haar. Dan wordt aan het voeteneinde van haar leger een gestalte in den mist zichtbaar. Het is een jongeling van verrukkelijke schoonheid. Zijn krachtig, eenigszins gedrongen lichaam paart de athletische schouders van een man aan de smalle heupen van een knaap. Hij is bekleed met een schubbenharnas, dat schittert met de zilverblauwe glinstering van maanlicht op het water. Het glanzend zwarte haar sluit als een helm om het trotsche hoofd en onder de donkere wenkbrauwbogen lichten de grijze, wijd uit elkaar staande oogen met een diep-indringend, betooverend vuur,

Het rustbed dichter naderend, knielt de jongeling met een eerbiedig gebaar neer en zich diep voorover buigend raakt hij met zijn voorhoofd de voeten der Moeder aan. Dan rijst hij op en wijkt zonder een woord te spreken terug in den mist.

Geboeid door zooveel jeugd en schoonheid tracht de vrouw met haar oogen de gestalte van den jongeling te volgen, maar te vergeefs: hij is spoorloos verdwenen.

Dan dringt plotseling een hemelsche muziek tot haar door en aan haar linkerzijde treedt een tweede gestalte uit den nevel te voorschijn. Het is een slank jong meisje, liefelijk als een lentemorgen. Het blonde haar golft als een mantel van gesponnen goud over een gewaad, dat glanst en gloeit in alle kleuren van den zonsopgang. Haar amberbruine oogen glimlachen zacht als zij naast het rustbed staat, dan raakt zij met haar hand de borst van de Moeder aan op de plaats, waar het hart klopt en verdwijnt eveneens.

Met steeds stijgende verwondering heeft de Moeder de twee hemelsche wezens zien komen en gaan. Dan wordt haar aandacht getrokken, door een blank schijnsel aan het hoofdeinde van haar leger. Het is alsof de zon zoo aanstonds door den mist zal dringen. Steeds heller wordt het licht. De vrouw is half overeind gerezen en dan ziet zij, dat midden in de blanke glorie een stralende gedaante zichtbaar wordt. Het is een Engel, die op wijd gespreide witte wieken langzaam naderzweeft. Het smalle bezielde gelaat met de diepblauwe vurige oogen is van een onbeschrijfelijken verheven glans. In een aureool, witbrandend als het middaglicht, golven de schitterende haarvlammen het schoone hoofd omhoog. Teeder en ernstig ziet hij de Moeder aan, die een smeekend gebaar in zijn richting maakt, alsof zij dit hemelsche visioen wil vasthouden. Dan spreekt hij met een stem, die klinkt als het ruischen van een machtig orgel:

ENDE LEVEN

Een sprookje voor groote menschen

door M. J. DelBaere-Prins

Wij zijn de afgezanten van Hem, Die alles beschikt! Uw gebed is verhoord!

Ons is de opdracht gegeven om af te dalen naar de aarde en aan Uw zoon de gaven te brengen, die hem zullen maken tot een goed en gelukkig mensch!

Terwijl de stralenkrans om zijn hoofd wit oplicht, buigt de Engel zich over de Moeder heen en kust haar op het voorhoofd.

*

Als de drie hemelboden op aarde zijn aangekomen, vinden zij het kind in het huis van een armen daglooner, die het kleine weesje liefdevol in zijn gezin heeft opgenomen.

De eenvoudige pleegouders zijn diep onder den indruk, als de drie stralend schoone wezens over hun drempel binnen komen.

— 't Is vast familie van den vader! — fluistert de vrouw achter haar schort den man toe — weet je wel? Hij was zoo'n rare......! Niemand wist waar hij vandaan kwam en vóór de geboorte van het kind was hij ineens weer weg...... Hij was vast wel van hooge en rijke komaf; en daar kunnen we nog wel voordeel van hebben.

— Hou je snater! zegt de man, wij hebben het kind niet bij ons genomen om er voordeel van te hebben.

De drie afgezanten scharen zich zwijgend rondom het wiegje, dat midden in het kleine vierkante vertrek staat. De jongeman in den zilverblauwen maliënkolder plaatst zich tegen den zuidwand van de kamer aan het voeteneinde van het bedje. Het meisje met het gewaad in de kleuren van den zonsopgang, stelt zich op ten Oosten aan de linkerzijde van het slapende kind. De Engel, wiens stralend hoofd de heele omgeving verlicht, gaat in het Noorden achter het hoofdeinde staan.

Als eerste treedt de geharnaste jongeling naar voren en terwijl een heerlijke bloemengeur door de ruimte zweeft, zegt hij met een stem, die klinkt als een bronzen klok:

— Ik schenk U een schoon, gaaf en sterk lichaam, opdat Gij zelf gelukkig zult zijn! — Diep buigt hij het hoofd over het wiekje en beroert met zijn voorhoofd de voetjes van het kind. Dan treedt hij terug en verdwijnt door den Zuidelijken muur. Deze sluit zich achter hem en alleen een zoete geur blijft nog eenigen tijd in de kamer hangen.

Vervolgens legt het meisje ter linkerzijde haar hand op het hart van het kind en zegt onder de begeleiding van een zachte liefelijke muziek:

— Ik schenk U een liefdevol, trouw en dapper hart, opdat Gij anderen gelukkig zult maken! — Dan wijkt zij achteruit door den Oostelijken wand, welke zich sluit, zonder dat er een spoor overblijft. Alleen de hemelsche muziek zingt nog even na om dan langzaam weg te sterven.

De pleegouders, die in de deurpost zijn blijven staan, kijken met oogen groot van verbazing naar het wonderlijke gebeuren rondom de wieg van hun pleegkind. Dan zien zij, hoe de witte gestalte aan het hoofdeinde haar vleugels wijd ontplooit, en, terwijl de golvende lokken als een stralenkrans rondom het hoofd oplichten, buigt deze zich over het slapende kind en drukt een kus op het kleine voorhoofd. En de menschen hooren een stem, diep en klankrijk als een kerkorgel:

— Ik schenk U een vurige, zuivere ziel, die U dwars door alle doolhoven der aarde onbedriegelijk den weg zal wijzen naar het Eeuwige doel!

Dan verdwijnt de Engel door den Noordelijken muur. Alleen en blank schijnsel blijft nog eenigen tijd op den wand nalichten.

Als ook de laatste gast verdwenen is, kijken de pleegouders elkaar aan en de vrouw zegt teleurgesteld:

— Nou, daar zijn wij ook niet erg mee opgeschoten......! Als dat alles is......!

De man echter schudt nadenkend het hoofd:

— Ik weet het nog zoo net niet. Misschien zijn dit tòch wel de beste geschenken, die je aan een kind kunt meegeven.

*

Op hun terugreis zien de drie boden dicht bij de hemelpoort op den rand van het rotsige pad een donkere gedaante zitten. Het is een stokoude vrouw, gehuld in afzichtelijke vuile lompen. Als de jongeman, die voorop gaat, vlakbij haar gekomen is, keert zij haar mager, foeileelijk heksengezicht naar hem toe en zegt met een schorre roestige stem:

— 't Is allemaal mooi en goed, wat jullie aan dat onnoozele schaap hebt gegeven, maar wat haalt het uit?...... Hij zal er toch niet lang pleizier van hebben!

De jongeling wijkt een pas terug en ook het meisje, dat hem op den voet volgt, blijft verschrikt staan.

— Hi! Hi! Hi! lacht het wijf schel, let op, wat ik je zeg: hij zal er niet lang pleizier van hebben! en met een schaterlach verdwijnt zij door een gat in den grond, een stank van pek en zwavel achter zich latend.

De jongeman en het meisje wenden zich vragend tot den Engel en deze zegt:

— Dat is de grootmoeder van den duivel! Zij is een zieneres, die enkel ongeluk voorspelt.

De Moeder staat al in het voorportaal te wachten als de drie reizigers door de eerste hemelpoort binnen komen. Ongeduldig snelt zij toe en bestormt hen met vragen.

De boden beschrijven hoe zij het kind hebben gevonden en vertellen nauwkeurig, wat zij op aarde hebben gedaan; over de ontmoeting op den terugweg echter zwijgen zij. Maar met onfeilbare intuïtie voelt de moeder onmiddellijk, dat iets belangrijks voor haar verborgen wordt gehouden. Zij vraagt steeds verder en tenslotte komt de booze voorspelling haar toch ter oore:

— Hij zal er niet lang pleizier van hebben!

*

Dan onderneemt de dappere Moeder nogmaals de lange reis door de Oneindigheid naar het Wezen der Dingen. Met ontzaggelijke inspanning worstelt zij zich omhoog en als zij tenslotte voor den tweeden keer staat tegenover Gods aangezicht, dan zinkt zij weenend op de knieën en smeekt:

— Vader! Help mij! Mijn zoon op aarde is in levensgevaar. Ik weet, dat de machten der duisternis tegen mijn kind samenspannen. Een helsche zieneres heeft voorspeld, dat zijn geluk niet lang zal duren...... Vader, vergeef mij mijn angst! Sta toe, dat eenmaal in de acht jaar een bode naar de aarde afdaalt, om mij zekerheid te geven dat mijn zoon waarlijk gelukkig is......

Dan is zij aan het einde harer krachten, maar voordat haar geest wegvloeit in een diepe bewusteloosheid, hoort zij nog ver weg als het machtige rollen van een donderslag, het Goddelijke antwoord:

— Uw bede is verhoord!

*

Op aarde heeft mèt het weeskind ook de voorspoed zijn intrede gedaan in het huis van den dagiooner. Armoede en tegenslag zijn als bij tooverslag geweken. Door hard werken en sparen hebben de pleegouders zich in den loop van den tijd opgewerkt en als de eerste acht jaar ten einde gaan, zijn zij pachters van een welvarende boerderij geworden.

De jongen is prachtig opgegroeid tusschen de vijf eigen kinderen, die hem met vreugde als hun broertje hebben aanvaard. Iedereen houdt van den blonden knaap met zijn groote helderblauwe oogen, die zelf geen vlieg kwaad kan doen, maar die als een leeuw in het strijdperk springt, als hij onrecht ziet gebeuren.

Op den dag van zijn 8ste verjaring is er feest. Alle kameraadjes zijn uitgenoodigd en ook vele groote menschen komen aanloopen om den jarige en zijn pleegouders geluk te wenschen. De groote woonkeuken is vol menschen, het is er benauwd en de sigarenrook hangt in dichte wolken onder de lage zoldering. Dan zweeft er plotseling een heerlijke bloemengeur door de bedompte ruimte en als de menschen onwillekeurig om zich heen kijken, zien zij een vreemden gast op den drempel staan. Het is een jongeman, wiens breede schouders bekleed zijn met een blauwzilveren maliënkolder.

— Daar heb je de deftige familie weer! zegt de pachtersvrouw tegen haar man. Die hebben ook in lang niets van zich laten hooren.

Ze heeft zachtjes gesproken, maar de omstanders hebben de opmerking gehoord en er gaat een opgewonden gefluister door de kamer. De wonderlijke bezoeker stoort zich echter niet aan de omgeving, zonder op of om te zien loopt hij regelrecht naar den jarige, die met een paar speelmakkertjes in een hoek van het vertrek op den vloer zit. Voordat hij echter het groepje bereikt heeft, is het kind opgestaan en komt hem tegemoet. Met een teeder gebaar neemt hij den kleinen jongen op zijn arm en vraagt met een diepe stem, die tot in de uiterste hoeken van de kamer duidelijk te verstaan is:

— Mijn kind, ben je gelukkig?

Alsof hij een oude bekende tegenover zich heeft, slaat de jongen zijn armen om den hals van den vreemden gast en antwoordt:

— Natúúrlijk ben ik gelukkig! Alle menschen houden van mij en daarom ben ik gelukkig!

*

(Slot volgt).

Oplossing Puzzle

Asten, Etten enz.

Hier volgt een beredeneerde oplossing van de opgave uit de vorige „Nationaal-Socialistische Vrouw”.

```
a b c d e f g
    A S T E N
    E T T E N
  P E T T E N
  P U T T E N
  H O L T E N
  -----------
H O R S T E N
```

De letters onder e f en g geven dezelfde in de som. Dit is alleen mogelijk bij de combinatie 250 en 750. Nemen we eerst de 250. De 3 T's onder d zijn samen 6. We hebben van e een rest van 1, samen 7. Daar de 5 van ASTEN = S van HORSTEN moet de L van d dus 3 zijn.

De H van a kan geen 2 zijn, omdat de 2 reeds weg is. De H moet dus 1 zijn. Ons resten nog de cijfers 4, 6, 7, 8 en 9. P van b kan geen 4 zijn, daar O van b dan 0, 1 of 2 zou worden, welke cijfers reeds geplaatst zijn. P kan ook geen 6 zijn, daar O dan 5 of 6 zou zijn. P. kan evenmin 7 zijn en O dus 8, daar telling van d een rest van 1 geeft en e dan 5, 5. 4, 6 en 9 zou zijn plus een rest van 1, som dus 30, welke cijfers niet meer vrij zijn. P kan daar O van b dan 0, 1 of 2 zou worden. De eenige mogelijkheid is P = 8 en O 9.

We hebben nu nog vrij de 4, 6 en 7. De som van d geeft een rest van 1. Eenige mogelijkheid is A van c = 4, som van c = 26. De R van c dus = 6. Voor de S rest dan nog de 7.

De oplossing is dus:

```
  47250
  52250
 852250
 822250
 193250
-------
1967250
```

Ook als we uitgaan van 750, is de volgende oplossing mogelijk:

```
  84750
  57750
 957750
 977750
-------
2314750
```

In ons volgend nummer geven wij de namen der prijswinnaressen en onze nieuwe puzzle-opgave.

N.S.V.O. NIEUWS

DEVENTER

Op 6 Mei j.l. werd aan de Lange Bisschopsstraat 5 te Deventer een kringhuis der N.S.V.O. geopend.

Het huis is nagenoeg door de kameraadskes, die zelf de noodige meubelen bij elkaar brachten, ingericht. Zij hebben alle eer van hun arbeid, want het geheel ziet er zeer aantrekkelijk en gezellig uit.

Meer dan 130 kameraadskes uit den kring waren bij de opening aanwezig. Van vele zijden werden bloemen gezonden om tolk te zijn van de kameraadschap die hier heerscht.

Wij wenschen onze Deventer kameraadskes van harte geluk en hopen, dat vanuit dit nieuwe huis zich vele nieuwe draden zullen spannen naar die vrouwen, die zich tot nu toe niet bij ons wilden of konden aansluiten.

DEN HAAG

In verschillende kringen in Den Haag heeft dr. Brouwer een zeer leerzame lezing gehouden over erfelijkheidsleer.

Deze lezing, welke van groot belang is vooral voor de moeder en aanstaande moeder, belichtte de vele gevaren welke de vrouw bij verontachtzaming bedreigen. De spreker knoopte zijn lezing niet aan slechts één punt vast, doch omvatte ook de vele dagelijksche zonden tegen de gezondheid, welke door den mensch worden bedreven.

Vele simpele voorbeelden verduidelijkten de bedoelingen van de moderne gezondheidsleer.

Zoo zullen er verschillende vrouwen na deze lezing geweest zijn, die zich wat beter realiseerden hoe gevaarlijk en sloopend het rooken voor de vrouw, met haar teere innerlijke organen is. Dit rookgevaar laat zich zoo onschuldig aanzien, want, nietwaar, één sigaretje er meer of minder bij, wat zal het schaden? Doch het is juist die onwetendheid, welke menige vrouw eens duur komt te staan. Dit gevaar loert bovenal op de aanstaande moeder, die haar lichaam als heilige tempel voor het kind moet bewaren.

De erfelijkheidsleer behandelde spreker op een zoo duidelijke wijze, dat zij voor iedere vrouw en elk jong meisje geen enkele vraagbaak behoefde te zijn, vooral waar de lezing door lichtbeelden werd verduidelijkt.

Tijdens de rustpoos werden zoovele vragen van allerlei aard gesteld, dat wel bleek van hoeveel nut dergelijke lezingen zijn.

Wij hopen dan ook van harte, dat er na deze nog vele zullen volgen.

Ook in Leiden, in „De Burcht", heeft dr. Brouwer op 5 Juni zijn lezing gehouden.

HEEMSTEDE

In een gecombineerde groepsbijeenkomst der groepen 4, 5 en 8 van kring 49 der N.S.V.O. sprak de vorige week dr. Klein over het rassenvraagstuk en de erfelijkheidsleer, welke lezing met bijzondere aandacht werd gevolgd.

Dr. Klein, die met een aantal Nederlandsche artsen een bezoek bracht aan Alt-Rhese bij Neu-Brandenburg, vertelde op interessante wijze van zijn ervaringen daar opgedaan.

Naast het meer ernstige programmapunt, zong kam.ske Hagenaar liederen bij de guitaar. De refreinen werden door de aanwezige kameraadskes uit volle borst meegezongen.

HILVERSUM

In een drukbezochte vergadering in het „Hof van Holland" kwam kring Hilversum der N.S.V.O. op 26 Mei voor de 19e maal sinds de oprichting bijeen.

Door de pl.m. 120 leden werden de Vrouwenliederen vol vuur gezongen. Nadat verschillende mededeelingen waren gedaan door de districtsleidster, kam. Monsees, werd het woord gegeven aan de groepsvrouw der zelfstandige groep Laren, kam.ske Augmayer, die op overzichtelijke wijze vertelde van de wantoestanden in het Oostenrijk van vóór den „Anschluss"; het vreeselijke lijden der onderdrukte nationaal-socialistische minderheid in donkere kerkers, de nood der boeren en arbeiders, dit al wordt door ons, Nederlandsche nationaal-socialisten, maar al te goed begrepen.

Wanneer wij nog eens terugblikken op den zwaren tijd dien de pioniers van het nationaal-socialisme in Duitschland en het voormalige Oostenrijk hebben doorgemaakt, dan is dat voor ons eens te meer een reden om den eenmaal begonnen strijd voor den wederopbouw van ons volksbestaan voort te zetten tot de eindzege is behaald.

KERKRADE

In de propagandaweek van 18—25 Mei hielden alle groepen van kring Kerkrade op 23 Mei kameraadschapsbijeenkomsten, welke ten doel hadden de kas van de Sociale Zorg te versterken. Deze bijeenkomsten werden zeer goed bezocht; ook Duitsche gasten gaven blijk van hun belangstelling voor onzen socialen arbeid en offerden daarvoor met vreugde hun penningske.

Overal was voor gezelligheid gezorgd. Vele en mooie prijzen, die door leden, sympathiseerenden èn buitenstaanders bijeengebracht waren, kwamen ter verloting. Ook was er voor een „eettent" gezorgd, welke gretig aftrek vond (koek, ijs en.... aardappelsla vinden wel steeds aftrek!) en waarvan de opbrengsten eveneens voor de sociale zorg zijn bestemd.

De Jeugdstorm zong enkele liederen; er werden gedichten voorgedragen en kluchten opgevoerd. Het N.S.V.O.-koor bracht de N.S.V.O.-liederen ten gehoore.

Al met al mag Kerkrade op een goedgeslaagden dag terug zien, doch daar het nu eenmaal niet in den aard der nationaal-socialistische vrouwen ligt terug te blikken, hebben zij den blik alweer vooruit gericht en arbeiden met gezamenlijke krachten verder aan den opbouw der nieuwe gemeenschap.

ULRUM

Op 28 Mei j.l. hield de groep Ulrum der N.S.V.O., in samenwerking met de groep Grijpskerk, haar eerste kameraadschappelijke bijeenkomst te Zoutkamp.

In de tot de allerlaatste plaats bezette zaal waren behalve talrijke leden en functionarissen der P.O. en W.A. vele vertegenwoordigers der Duitsche bezetting te Zoutkamp, alsmede de districtsleidster der N.S.V.O. aanwezig.

De kringleidster opende de bijeenkomst met een hartelijk welkom tot de aanwezigen, waarbij zij er haar blijdschap over uitsprak, dat zoo vele kameraden van heinde en verre waren opgekomen.

Kameraad Schuurman verzorgde op zijn bekende wijze den avond, waarbij de vermaning, dat wie niet flink meezong, door de W.A. zou worden opgebracht, werkelijk wonderen deed. De geestdrift steeg uiteindelijk zoo hoog, dat de zaal te klein bleek en het geheele dorp zich nog lang zal kunnen verbazen over het enthousiasme waarmee wij onze liederen zongen.

Na de rustpoos werd een verloting georganiseerd, welke ten opzichte van onze kas wonderen deed. Tenslotte werden door onze Duitsche gasten eenige liederen gezongen, welke een dankbaar gehoor hadden.

Toen, na afloop van deze prachtige bijeenkomst, de leden huiswaarts keerden, zullen zij gesterkt zijn geweest in hun vertrouwen voor de toekomst. Zij zullen hebben begrepen, dat ook in het hooge Noorden de nationaal-socialistische gedachte steeds meer terrein wint en vanuit hun eenzame posten den strijd voor een beter Volk en Vaderland nog krachtiger gaan voortzetten.

Reeds den dag na de opening van het landelijk tehuis in Amsterdam kwamen de leidsters uit het geheele land bijeen om de belangen der N.S.V.O. te bespreken.

De hand wordt dus direct aan den ploeg geslagen!

(Foto: Fotodienst N.S.B.)

Boekbespreking

„MOEDERHUIS" door Gerda Rijnders—Versloot. Uitgave: Hollandia-Drukkerij, Baarn.

De schrijfster heeft getracht in eenvoudige bewoordingen het schrijnende leed te schilderen van de ongehuwde moeders die geen liefdevolle verzorging in eigen ouderhuis ondervinden in afwachting van 't dikwijls ongewenschte kind. Tusschen de regels door lezen wij, maar dan slechts zwak de aanklacht tegen een maatschappij, die dezen toestand, welke een onteering is voor het moederzijn, mogelijk maakte en hem zelfs bevorderde.

Moederhuis is een gesticht waarin de verloren wezens een weliswaar liefdevolle verzorging vinden — is zuster Bervoets niet een moeder èn voor de aanstaande moeders èn voor de pasgeboren kinderen zelf! — doch waarin zij „vreemd" blijven, dat hun niet het tehuis biedt waarop zij krachtens haar moederschap recht hebben.

Als haar tijd om is, dan sluiten de deuren van het Moederhuis zich achter haar en zij moeten — dikwijls ja zelfs in de meeste gevallen verlaten van den man, die gekend of ongekend de vader van haar kind is — den weg mèt haar kind in het voor haar weinig aanlokkelijke leven weer in en de samenleving is een tragedie „rijker" geworden.

Sommigen slagen, anderen gaan te gronde.

Haat en minachting welt dikwijls op uit de borst van haar, waaraan het kind van den plichtsverloren vader zoogt. Zij zien niet verder dan den man die zoo nauw, soms slechts een seconde van het lange voor haar liggende leven, met haar verbonden was.

Zij komen, onbewust, in opstand tegen iets dat zij terecht als een groot onrecht voelen, maar zij weten niet waar de oorzaak precies te vinden is.

De moeders, ongehuwde moeders weliswaar, maar.... moeders. Hoe zuiver voelt schrijfster aan hoe het moederschap in iedere vrouw, in ieder meisje als een rijke schat ligt opgesloten. Hoe het moederschap, als het kind eenmaal daar is, ook bij haar, die het moederworden verafschuwen, zegeviert.

Wat wij missen in dit sobere werkje is een dieper aanwijzen van de ware schuldigen aan dit moederschap buiten den echt om.

Hoe gaarne hadden wij gezien, dat schrijfster consequent en radicaal den vinger legde op de wonde plek: het systeem dat toestaat, ja in de hand werkt, dat niet iedere vrouw van ons volk haar moederschap met de ware achting die haar toekomt, kan dragen: een verworden democratie.

te L.

„ALS DE DAGEN LENGEN" door Stephanie Claes—Vetter. Uitgave N.V. Wereldbibliotheek Amsterdam.

De bekende schrijfster van de beide romans „Stil Leven" en „Miete", mevr. S. Claes—Vetter, brengt weer een echte Vlaamsche roman, in keurig Nederlandsch geschreven, „Als de dagen lengen" onder onze aandacht. Ditmaal speelt de geschiedenis zich in kunstenaarskringen af, hoewel wij het echte dikwijls geforceerde Bohémienleven hierin missen.

Prachtig zijn de twee hoofdfiguren, de schilderes en de beeldhouwer, geschetst.

Myra Wynanda, de reeds op jeugdigen leeftijd beroemd geworden schilderes, die desondanks even lieflijk, opofferend en een kinderlijk wezentje blijft. Zij heeft haar kunst lief, meer dan zij in staat is een man lief te kunnen hebben. Myra Wynanda, die opbloeit als „de dagen lengen" en het leven aanvaardt, zooals de Voorzienigheid het voor haar bestemde, en dit leven steeds precies voor haar afgebakend ziet.

Daar is de vroolijke Bastien Delorge, de beeldhouwer, die zich met volle overgave aan zijn kunst wijdt, zijn land lief heeft, doch boven alles het schilderesje. Hij wenscht alléén te leven, opdat geen kinderen de kwaal, die in het bloed zijner vaderen zit, voortzetten.

De man, Pierre Verschaeve, met wien Myra uit medelijden en opofferingsgezindheid trouwt, is een wat minder sterk omlijste figuur. Diep teleurgesteld in zijn liefde voor Myra, omdat hij deze niet beantwoord ziet, zooals hij het graag wenscht, wordt hij een egoïst, die zich geen moeite getroost het zieleleven van Myra te doorgronden.

Zoo leefden deze menschen naast en met elkander zonder dat zij elkander ten volle begrepen of trachtten te begrijpen.

Sommige figuren om Myra hadden misschien iets duidelijker afgeteekend moeten worden, er is soms iets vaags. Doch veel afbreuk doet het aan dit boek toch niet, alleszins wordt het vergoed door de wondermooie levensbeschrijving van dit eenvoudige Hollandsche natuurkind.

De schrijfster ontplooit hier een gegeven op haar eigen, dikwijls unieke manier en heeft het in haar macht den lezer van het begin tot het einde te boeien. Dit boek is dan ook in ieder opzicht een aanbeveling.

E. C. B.